

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 18934-09-26

לפני: כבוד השופט דוד מינץ

המבקש: זמיר פלדמן

נגד

המשיב: פקיד שומה עפולה

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (השופטות ע' הוד) מיום 24.5.2026 בע"מ 8188-23-01

בשם המבקש: עו"ד נוראל אור

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (השופטת ע' הוד) מיום 24.5.2026 בע"מ 8188-23-01, בו נדחה ערעור מס שהגיש המבקש על החלטת המשיב לגבות ממנו חוב מס של חברה שבבעלותו (להלן: פסק הדין ו-החברה, בהתאמה).

1. בתמצית שבתמצית, בפסק הדין נקבע כי החברה הייתה חברה רווחית שלא שילמה את המס המוטל עליה ושלא נותרה בידה אפשרות לשלם את חובותיה; כי המבקש היה בעל מניות יחיד בחברה; וכי הוא משך ממנה כספים בשיעור ניכר, לאחר שכבר התגבשו לה חובות מס, כך שחזקה עליו כי היה מודע להם והיה צריך לצפותם. לפיכך נקבע כי לא נפל פגם בהחלטת המשיב לגבות ממנו את חובות המס של החברה בהתאם לסמכותו לפי סעיף 119א לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה).

2. בסמוך לאחר מכן הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין "עד לקבלת הכרעה בערעור... [ולחלופין]... עד המועד האחרון להגשת הערעור, ולהחלטת בית המשפט העליון בבקשה לעיכוב ביצוע שתוגש על-ידי המבקש במסגרת הערעור". בבקשתו טען המבקש בעיקרו של דבר, כי ביצועו המידי של פסק הדין יגרום לקריסתו הכלכלית ולנזק רב שלא ניתן לריפוי. זאת בין היתר מאחר שהוא ורעייתו

התקשרו לפני מספר שנים בהסכמים לרכישת שתי דירות מגורים, שטרם שולמה בגינם מלוא התמורה, וחיובו לשאת בחובות המס מושא פסק הדין ימנע ממנו את היכולת לשלם את התמורה עבור הדירות האמורות. כן נטען כי לא ייגרם למשיב כל נזק כתוצאה מעיכוב הביצוע, וכי סיכויי הערעור גבוהים.

3. בהחלטתו מיום 14.6.2026 קבע בית המשפט כי לא עלה בידי המבקש להוכיח שייגרם לו נזק בלתי הפיך או שהימנעות מעיכוב הביצוע תביא אותו לקריסה כלכלית. נקבע בין היתר כי טענותיו בהקשר זה נטענו בכלליות וללא גיבוי בראיות; כי העובדה שהוא רכש נכסים בסכומים משמעותיים, דווקא מעידה על יכולת כלכלית; כי רכישת הדירות נעשתה בעת שידעו המבקש ורעייתו על הפעלת סעיף 119א לפקודה ועל ההליך המתנהל בעניין זה; כי המבקש הצהיר לפקיד השומה שקיימות לו ולאשתו הכנסות גבוהות; וכי הוא קיבל לכיסו דיבידנד בסך של 1,875,000 ש"ח בשנת 2022 והוא בעל 25% מחברה אחרת שרווחיה הצבורים עומדים על סך של למעלה מ-50 מיליון ש"ח. בנסיבות אלה, ומבלי להידרש לסיכויי הערעור, נמצא כי דין הבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה בערעור – להידחות. לצד זאת, בבחינת לפנים משורת הדין, נעתר בית המשפט לבקשתו החלופית של המבקש והורה על עיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע שיגיש המבקש לבית משפט זה במסגרת ערעור על פסק הדין, ככל שיוגש.

4. ואכן, ביום 7.9.2026 הגיש המבקש ערעור על פסק הדין לבית משפט זה, ובסמוך לאחר מכן ביום 16.9.2026 הגיש בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין – זו הבקשה שלפני. בבקשתו חזר המבקש בעיקרו של דבר על הטענות שהעלה לפני בית המשפט המחוזי.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחים המצורפים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתשובת המשיב.

6. ראשית ייאמר, כי טמון קושי ממשי בבקשתו המקורית של המבקש לבית המשפט המחוזי, ובפרט באופן ניסוח הסעדים שבה. הלכה ידועה היא כי בעל דין החפץ בעיכוב ביצוע של פסק דין עד להכרעה בערעור רשאי לנקוט באחד שני מסלולים חלופיים: פנייה לערכאה הדיונית, לפני הגשת הערעור; או פנייה לערכאת הערעור, לאחר הגשתו (ע"א 2631/15 הראל חברה לביטוח בע"מ נ' מסארוה (17.6.2015) (להלן: עניין מסארוה); עע"מ 88340-02-26 פירשטיין נ' משרד הבינוי והשיכון, פסקה 7 (18.3.2026); ע"א 2017/20 מפעלי אחים עאמר מרצפות ושיש בע"מ נ' נשר נפתלי – בתפקידו נאמן לנכסי החייב

(21.2.2021)). ביסוד הלכה זו עומדת בין השאר התפישת שלפיה מקום שבו בחר בעל דין לפנות לערכאה הדיונית בבקשה לעיכוב ביצוע ובקשתו נדחתה, אין זה יעיל וצודק לאפשר לו לערוך מעין "מקצה שיפורים" לפני ערכאת הערעור במסגרת בקשה חדשה שתתברר כ"גלגול ראשון" (עניין מסארוה, פסקה 16). אין פירוש הדבר כי במצבים מעין אלו בעל הדין אינו רשאי להעלות את טענותיו לפני ערכאת הערעור, אלא כי הוא יכול לעשות כן רק במסגרת בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבקשה לעיכוב ביצוע, ולא במסגרת בקשה מקורית חדשה (שם; וראו גם: ע"א 30188-08-26 שפיר נ' סופר, פסקה 3 (13.8.2026); ע"א 21206-06-26 בנילוח נ' לוי, פסקה 3 (5.7.2026)). ברי אפוא כי הגשת בקשה כגון זו שהגיש המבקש בעניינו לבית המשפט המחוזי, בה נתבקש סעד עיקרי של עיכוב ביצוע עד להכרעה בערעור וסעד חלופי של עיכוב ביצוע עד להגשת ערעור, חותרת תחת ההלכה האמורה ותחת הרציונל העומד בבסיסה. מקום שבו בחר המבקש לפנות לערכאה הדיונית בבקשה לעיכוב ביצוע עד להכרעה בערעור ובקשתו נדחתה, הדרך היחידה שעמדה לפניו כאמור הייתה באמצעות הגשת בקשת רשות ערעור על אותה החלטה, וזאת אף אם ניסה לשמור לעצמו אפשרות להגיש בקשה מקורית חדשה לערכאת הערעור במסגרת בקשה חלופית (וראו גם: ע"א 1956/21 זלצמן נ' Linyao, פסקה 9 (5.8.2021)).

7. הלכה למעשה, די היה בכך כדי לדחות את הבקשה. ואולם משעה שבית המשפט המחוזי נעתר לבקשתו החלופית של המבקש, לא אדחה את הבקשה מטעם זה לבדו.

8. לגופו של עניין, כלל הוא שהגשת ערעור לא תעכב את ביצוע פסק הדין שעליו מערערים (תקנה 145(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018). כדי לסטות מכלל זה על המבקש להוכיח כי סיכויי הערעור טובים וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתו. בין השיקולים הללו מתקיים יחס של "מקבילית כוחות", אולם למאזן הנוחות נתון מעמד בכורה (ראו לדוגמה לאחרונה: ע"א 51333-04-26 שומרה חברה לביטוח בע"מ נ' אנג'ל אירוועי בוטיק, פסקה 3 (14.5.2026); ע"א 51842-02-26 מדינת ישראל נ' פלוני (1.3.2026)). מקום שבו מדובר בבקשה לעיכוב ביצוע פסק דין המטיל חיוב כספי, כבעניינו, העיכוב ייעשה במקרים חריגים בלבד, שבהם הוכח כי אם יבוצע פסק הדין לא יהיה ניתן להשיב את המצב לקדמותו (ע"א 54521-09-25 חדד נ' פ.ל.א גרופ מסחר בינלאומי בע"מ, פסקה 6 (23.10.2025) (להלן: עניין חדד); ע"א 36202-05-25 חברת ליל מונקי בע"מ נ' תפנפלט בע"מ (16.5.2025)). מקרה זה אינו נמנה על מקרים חריגים אלו.

9. טענתו המרכזית של המבקש בכל הנוגע למאזן הנוחות, היא כי מימוש פסק הדין יגרום לו לקריסה כלכלית ולנזק בלתי הפיך. ברם, בדומה לבית המשפט המחוזי, אינני סבור כי עלה בידי המבקש להוכיח טענה זו. אף מבלי להידרש לקושי הטמון בטענה לקריסה כלכלית המבוססת על אי-עמידה בתשלומים עבור שני נכסי מקרקעין שרכשו המבקש ורעייתו לאחר שהחלו ההליכים בינו לבין המשיב – המבקש לא צירף כל אסמכתא המעידה על מצבו הכלכלי הנטען (לעניין נטל ההוכחה המוטל על המבקש ראו: עניין TTD, פסקה 6; ע"א 2641/23 מיקוד ישראל אבטחה שירותים וכח אדם בע"מ נ' רשות המסים, פסקה 7 (4.4.2023)). מנגד, מטיעוני המשיב לפני בית המשפט המחוזי עולה כי המבקש ורעייתו מדווחים לפקיד שומה על הכנסות שנתיות משמעותיות; כי חולק למבקש דיבידנד משמעותי לפני שנים אחדות; וכי בבעלותו שיעור אחזקות ממשי בחברה בעלת רווחים צבורים גבוהים ביותר. המבקש לא התמודד עם נתונים אלה, אף לא בבקשה שלפני, ולא נתן להם כל מענה. בנסיבות אלה, ואף מבלי להידרש לסיכויי הערעור, דין הבקשה להידחות.

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ו תשרי תשפ"ז (07 אוקטובר 2026).

דוד מינץ
שופט